

Hoofdstuk 10: Nieuwe hemelen en een nieuwe aarde

Tegenstanders van het preterisme beroepen zich op 2 Petrus 3. Het is dus niet verbazend, dat preteristen van dit hoofdstuk een andere verklaring bieden dan christenen die naar de wederkomst uitzien ⁹².

Petrus spreekt over “de hemelen en de aarde die nu zijn” (2 Petr. 3:7). Die schepping is “als een schat weggelegd, en wordt voor het vuur bewaard”. Er zal een oordeelsdag aanbreken, waarop “de hemelen met een gedruis zullen voorbijgaan, en de aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden” (2 Petr. 3:7,10,12). Blijkbaar zal niet alles verbranden – wel alle “aardse werken”, maar niet de “schat”, het werk dat door Gods genade is ontstaan (vgl. 1 Kor. 3:9-15). Uit het vuur zullen “nieuwe hemelen en een nieuwe aarde” tevoorschijn komen (2 Petr. 3:13).

Volgens preteristen maakte de apostel gebruik van beeldspraak. Met “de hemelen en de aarde” bedoelde hij niet wat we zien als we naar boven, of om ons heen kijken. Met het woord “hemelen” duidde hij de eredienst aan, die de Schepper voor een bepaalde tijd aan de mensheid had opgelegd, en met het woord “aarde” de regels die gedurende die tijd binnen de samenleving van kracht waren. In het jaar 70 is een onvolmaakte eredienst met veel gedruis voorbijgegaan en zijn de bijbehorende werken verbrand. Sinds die tijd is alleen het nieuwe verbond nog van kracht. Aldus het preterisme.

Zullen hemel en aarde altijd blijven bestaan?

Volgens preteristen zullen de aarde en de hemellichamen eeuwig blijven bestaan ⁹³. We lezen in het Oude Testament immers over de aarde:

“Het ene geslacht gaat en het andere geslacht komt, maar *de aarde blijft altoos staan*” (Pred. 1:4)

Over de HERE wordt in het boek Psalmen gezegd, dat Hij zowel de aarde als de hemel met haar lichtdragers “voor altoos vastzette”:

“Hij bouwde Zijn heiligdom als de hoogste bergen, als *de aarde, die Hij voor altoos grondvestte*” (Psa. 78:69)

“Hij heeft *de aarde* op haar grondslagen gevestigd, zodat zij *nimmermeer wankelt*” (Psa. 104:5)

---

⁹² Een bondige uiteenzetting van de preteristische visie is: Charles Meek, *A Dozen Reasons Why 2 Peter 3 is Not About Planet Destruction*, prophecyquestions.com.

⁹³ “De Bijbel zegt op andere plaatsen, dat er aan de aarde nooit een eind komt” (Meek, a.w.)

“Looft Hem, *zon en maan*,
Looft Hem, al gij lichtende *sterren*.
Looft Hem, hemel der hemelen,
En gij wateren boven de hemel.
Dat zij de naam des HEREN loven,
Want Hij gebood en zij waren geschapen.
Hij zette ze vast voor immer en altoos” (Psalm 148:3-6)

In het Nieuwe Testament schrijft Paulus over onze hemelse Vader:

“Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus, tot in alle geslachten *van alle eeuwigheid*” (Efe. 3:21).

Als de aarde “voor altoos staat”, als zon, maan en sterren “voor immer en altoos” zijn vastgezet, en als nieuwe geslachten de Schepper zullen loven “tot in alle eeuwigheid”, dan zal het heelal niet door vuur vergaan (2 Petr. 3:7). Volgens het preterisme moet onder “de tegenwoordige hemelen en de aarde” iets anders worden verstaan dan de sterrenhemel en de planeet waarop wij leven. Met “de tegenwoordige hemelen” bedoelde Petrus: de eredienst van het oude verbond, en met “de tegenwoordige aarde”: het leven onder de wet. Dááaraan zou in Petrus’ tijd spoedig een einde komen. Aldus het preterisme.

De boodschap van de Bijbel lijkt duidelijk: De aarde, de zon, de maan en de sterren zijn “voor altoos”, “voor immer en altoos”, en voor “alle eeuwigheid” vastgezet. Maar in het laatste Bijbelboek lezen we:

“...Ik zag een grote, witte troon en Hem die daarop zat, voor Wiens aangezicht de aarde en de hemel *wegvluchtten*, en geen plaats werd voor hen gevonden... En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; want de eerste hemel en de eerste aarde waren *voorbijgegaan*, en de zee was niet meer” (Openb. 20:11, 21:1).

Hoe kunnen de hemel en de aarde “altoos” blijven staan, en toch eens “voorbijgaan”? Om deze paradox op te lossen wil het preterisme het woord “aarde” in Pred. 1:4, Psa. 78:69, Psa. 104:5, en Psa. 148:3-6 opvatten als een aanduiding van onze planeet, maar “de tegenwoordige aarde” (2 Petr. 3:7) interpreteren als: “leven onder de wet”, en “de nieuwe aarde” (2 Petr. 3:13, Openb. 21:1) als: “leven onder de genade”. Zo’n oplossing roept echter vragen op. Waarom zou het woord “aarde” in het Nieuwe Testament een andere betekenis hebben dan in de Psalmen? En als met de “eerste aarde” die voorbijgegaan is, het leven onder de wet is bedoeld, wat moeten we dan verstaan onder “de zee” die er (volgens Openb. 21:1) óók niet meer zal zijn?

In het Oude Testament wordt niet gezegd, dat de aarde, de zon, de maan en de sterren “altoos” zullen blijven bestaan. In Pred. 1:4 en Psa.78:69 staat letterlijk: “voor de eeuw”, in Psa. 148:6: “voor de toekomst, voor de eeuw”, en in Psa. 104:5: “voor de eeuw en verder”. Uit de Hebreeuwse tekst blijkt, dat de aarde *tijdens het huidige wereldtijdperk* niet zal wankelen en *ook niet gedurende beide toekomstige eeuwen* (of “eonen”). Op de vraag wat er na die tijd zal gebeuren geven de Prediker en de Psalm dichters geen antwoord. Het einde van de eeuwen lag buiten hun gezichtskring.

In Efe. 3:21 staat ook niet, dat er “tot in alle eeuwigheid” mensen zullen worden geboren. Paulus schreef, dat God heerlijkheid toekomt “in alle geslachten van de eeuw der eeuwen” (Gr. *tou aionos toon aionoon*), d.w.z. in alle geslachten van de “eeuw bij uitstek”, het tijdperk van de Messias waarnaar in alle voorgaande eeuwen is uitgezien. De Bijbel spreekt zichzelf niet tegen. Geen enkele tekst zegt, dat de wereld zoals wij die kennen altijd zal blijven bestaan.

Het Hebreeuwse woord *erets* en het Griekse woord *gè*, dat in Bijbelvertalingen als “aarde” is weergegeven, betekent: “het landoppervlak” of: “het droge”. “De zee” wordt in Openb. 21:1 immers van “de eerste aarde” onderscheiden, en het boek Genesis zegt:

“God noemde *het droge* aarde, en de samengevloeiende wateren noemde Hij zeeën” (Gen. 1:10)

In het taalgebruik van de Schepper betekent “aarde”: het droge, waarop de mensen wonen. Hij gebruikt het woord “aarde” *nooit* als aanduiding van een planeet. Walvissen en orka’s zijn volgens de Bijbel “buitenaardse” wezens, want die leven in de zeeën en niet op het land!

Uit het feit, dat de Bijbel spreekt over “*nieuwe* hemelen en een *nieuwe* aarde”, blijkt dat de hemelen en de aarde op de dag van het oordeel niet zullen ophouden te bestaan. Hemelen en aarde zullen dan worden *vernieuwd*, want God blijft Zijn schepping trouw. Wanneer de tegenwoordige hemelen en de tegenwoordige aarde voorbijgaan, zullen er *nieuwe* hemelen en een *nieuwe* aarde verschijnen, met betere omstandigheden dan er heersten in de eerste hemelen en op de eerste aarde. In de tegenwoordige hemelen wonen boze machten (Efe. 2:2-3, 6:11-12; Openb. 12:7-10) en op de tegenwoordige aarde zijn er “goddeloze mensen” (2 Petr. 3:7). In de nieuwe hemelen en op de nieuwe aarde zal daarentegen “gerechtigheid wonen” (2 Petr. 3:13).

Leefde Petrus in het einde der tijden?

Volgens het preterisme sprak Petrus niet over een “einde van de wereld” in de verre toekomst, maar over een einde dat spoedig zou plaatsvinden⁹⁴. De apostel zei immers, dat zijn tijdgenoten leefden in “[het] *laatst* van de tijden” (1 Petr. 1:20). Bovendien schreef hij:

“Het einde van alles nu is *nabij*... Want het is *nu* <de> tijd dat het oordeel begint bij het huis van God; als het echter eerst bij ons [begint], wat zal het einde zijn van hen die het evangelie van God niet gehoorzamen?” (1 Petr. 4:7, 17)

Uit zulke teksten leiden preteristen af, dat “[het] oordeel en [de] ondergang van de goddeloze mensen” (2 Petr. 3:7), het voorbijgaan van “de hemelen met gedruis” en het “brandend vergaan van [de] elementen” (2 Petr. 3:10,12), hebben plaatsgevonden in de eerste eeuw (2 Petr. 1:13-15). Dit alles gebeurde [volgens hen] toen Jeruzalem werd verwoest, en de tempel in vlammen opging.

De Messias was aan het kruis gestorven (als een “vlekkeloos en onbesmet Lam”, 1 Petr. 1:17-19). Over Hém schreef de apostel: “Hij is wel voorgekend vóór de grondlegging van de wereld, maar in [het] *laatst* van de tijden geopenbaard ter wille van u” (1 Petr. 1:20). Met “het *laatst* van de tijden” bedoelde Petrus niet wat wij “het einde der tijden” plegen te noemen. De uitdrukking *ep eschatou toon chronoon* (“op het *laatst* van de tijden”, 1 Petr. 1:20) heeft betrekking op de tijdperken die er volgens de Schrift zouden verlopen tot aan de slachting van het Lam Gods. In het Nederlands zouden we Petrus’ woorden als volgt kunnen weergeven:

“Hij is wel vóórgerekend vóór de grondlegging der wereld, maar *uiteindelijk* geopenbaard ter wille van u”⁹⁵

Uit 1 Petrus 1:20 blijkt dus niet, dat de apostelen en hun lezers leefden in het “einde der tijden”. Ook uit 1 Petr. 4:7 blijkt dit niet, want de woordvolgorde in de Griekse tekst is als volgt:

“Van alles echter is het einde nabij; heb dus gezond verstand en wees nuchter in de gebeden”.

---

⁹⁴ “De context van de brieven en toespraken van Petrus is de onmiddellijke nabijheid van de climax van de laatste dagen” (Meek, a.w.)

⁹⁵ Ontleend aan: Jan Vossen, *De wederkomst van Jezus Christus*. Een Bijbelse weerlegging van het preterisme. Alkmaar 2018.

Elk aards bezit en ieder mens is vergankelijk. Daarom behoren gelovigen “hun hoop niet te vestigen op de onzekerheid van de rijkdom, maar op God...” (1 Tim. 6:17-18). Ons huidige bestaan is nog niet het ware leven. Het échte leven zal pas aanbreken bij de opstanding (1 Tim. 6:19). Wie dat beseft, heeft “gezond verstand”. Hij kan in tijden van vervolging het verlies van zijn bezittingen aanvaarden en in tijden van voorspoed vrijgevig zijn. Bijbelse nuchterheid berust niet op de wetenschap dat de wereld binnenkort zal vergaan, maar op het besef dat ons huidige bestaan nog niet het echte leven is.

Ook 1 Petr. 4:17 is dus geen bewijs voor een spoedig wereldeinde. Petrus wist, dat God Zijn volk “oordeelt” (d.w.z. opvoedt en bestraft) om het te trainen voor haar toekomstige koninklijke en priesterlijke taak (vgl. Hand. 14:22, 1 Kor. 11:32, Heb. 12:5-11). Maar als God Zijn eigen huisgenoten al onderwerpt aan verdrukking, hoe krachtig zal Hij de ongehoorzamen dan niet gaan aanpakken!

Vond de dag van de Heer plaats in het jaar 70?

In de Bijbel wordt de dag van de Heer dikwijls genoemd. Behalve over “de dag van de Heer” wordt er ook gesproken over [een] “dag van oordeel” (Matth. 10:15, 11:22, 11:24, 12:36, 2 Pet.2:9, 3:7), “DE dag van HET oordeel” (1 Joh.4:17), en [een] “dag van toorn en van openbaring van rechtvaardig oordeel van DE God” (Rom.2:5).

In vele teksten heeft de uitdrukking “[de] dag van [de] Heer” (2 Petr. 3:10) betrekking op een beperkt Godsgericht: over Egypte (Jer. 46:10 en Ezech. 30:3), over Edom (Jes. 34:8 en Obadja:15), of over Israël (Klaagl. 2:22, Ezech. 13:5, Amos 5:18-20, Mal. 3:2 en Mal. 4:5). In het Nieuwe Testament staat “de dag van de Heer” in verband met Juda en Jeruzalem (Matth. 3:7, 10, 12; 11:14; 16:27-28; 21:40-45; 22:7; 23:29-39; 24:1-3, 34 etc.). Op grond van zulke teksten menen preteristen, dat de profetieën over de dag van de Heer werden vervuld toen het gewest Judea en de stad Jeruzalem werden verwoest door de Romeinen.

Onderstaande tabel biedt een overzicht van het Bijbels spreken over Gods grote dag (maar is waarschijnlijk niet volledig).

Tekst	Onderwerp	Wie beoordeeld/gericht worden
Jes.2	“DIE dag van de HERE” (vs.12)	Het huis van Jakob (vs.6). Vele volken, machtige natiën (vs.4).
Jes.13:1-14:23	“DIE dag van de HERE” (13:6)	Babel (13:19). Vele volken, uit vele landen (13:14-16).
Jes.34	“DIE dag van de wraak van de HERE” (vs.8)	Edom (vs.5-6). Alle volken, al hun heer (vs.2).
Jer.46	“DE dag, voor mijn Here HERE van de legermachten” (vs.10)	Egypte, het leger van farao Necho (vs.2,11, 17,19-20,24-26)

Klaagl. 2	“dag van toorn van de HERE”	Jeruzalem (1:1,6-8,10,17; 2:1,4,6,8,10, 13,18), Juda (1:3), Jakob (1:17, 2:2), Israël (2:3,5)
Ezech. 7	“dag van wraak van de HERE” (vs.19)	Het land Israël (vs.2)
Ezech.13	“dag van de HERE” (vs.5)	Israël (vs.4), vooral de profeten (vs.2) en profetessen (vs.17)
Ezech.30	“een dag van de HERE” (vs.3)	Egypte (vs.4,6,10,13-19,21-26)
Joël 1	“DIE nabije dag van de HERE” (vs.15)	Het land van de HERE (vs.6), d.w.z. Israël (vs.9,13-14,16)
Joël 2	“DIE komende dag van de HERE, die nabije” (vs.1)	Als boven
Joël 2	“DIE grote dag van de HERE” (vs.11)	Als boven
Joël 2	“dag van de HERE, de grote en de gevreesde” (vs.31)	Als boven
Joël 3	“DIE nabije dag van de HERE” (vs.14)	Alle volken (vs.2,9-13)
Amos 5	“[een] dag van de HERE” (vs.18,20)	Israël (vs.21-27)
Obadja	“DIE nabije dag van de HERE” (vs.15)	Edom (vs.1-10,18). Alle volken (vs.15).
Zef. 1	“DIE nabije dag van de HERE” (vs.7)	Juda en Jeruzalem (vs.4-13)
Zef. 1	“dag van de HERE, de grote” (vs.14)	Als boven
Zach. 14	“[een] dag van de HERE” (vs.1)	Jeruzalem (vs.1-2) Alle volken (vs.2-3)
Mal.3	“dag van Zijn komst” (vs.2)	Juda en Jeruzalem (vs.1,4)
Mal.3	“dag die Ik bereiden zal” (vs.17)	Juda en Jeruzalem (Mal. 2:17-3:18)
Mal.4	“dag van de HERE, de grote en de gevreesde” (vs.5)	Juda en Jeruzalem (zie Mal.1-3)
Matth.24	“DIE dag”, “de komst van de Zoon des mensen”, de dag op welke “uw Heer komt” (vs.36-42)	Israël (vs.15-16, 20, 26). Maar ook “de wereld” (vs.21) en gezien Luk. 21:25-27 en Matth. 25:31-46 ook “de volken”.
Luk.17	“de dag dat de Zoon des mensen wordt geopenbaard” (vs.30)	Israël (vs.31-33)
Luk.21	“DIE dag” (vs.34)	“al het land” (of: “heel het land”) (vs.35)
Hand.2	“DE dag van de Heer, de grote en luisterrijke” (vs.20)	Israël (want Petrus ontleende deze woorden aan het boek Joël)
Hand.17	“een dag bepaald waarop Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen door een Man...”	“Het gehele menselijke geslacht” (vs.26) “De mensen, allen overal” (vs.30). “De aardbodem” (vs.31), d.w.z. de

	(vs.31)	<i>oikoumenee</i> , de hele bewoonde wereld.
Rom.2	“in dag dat zal oordelen DE God het verborgene van de mensen... door Christus Jezus” (vs.16)	Jood en Griek (vs.9), de volken (vs.14-15) en de Joden (vs.17 e.v.).
1 Kor.1	“DE dag van onze Heer Jezus” (vs.8)	Alle gelovigen en alle buitenstaanders (1 Kor. 3:13, 5:13).
1 Kor.3	“DE dag... die in vuur geopenbaard wordt” (vs.13)	“Ieders werk” (vs.13)
1 Kor.5	“DE dag van de Heer” (vs.5)	“Hen, die buiten zijn” (vs.13)
2 Kor.1	“DE dag van de Heer Jezus” (vs.14)	Gelovigen oogsten roem (vs.12-14)
Fil.1	“dag van Christus Jezus” (vs.6), “dag van Christus” (vs.10)	Gelovigen (gezien vs.6 en 10)
Fil.2	“dag van Christus” (vs.16)	Apostelen en hun bekeerlingen (vs.16)
1 Thess.5	“DE dag van de Heer” (vs.2)	Toorn voor vijanden, redding voor gemeenteleden (vs.9)
2 Thess.1	“DIE dag” (vs.10)	“hen die God niet kennen en het evangelie... niet gehoorzamen” (vs.8)
2 Thess.2	“DE dag van de Heer” (vs.2)	Het ongeloofige Israël (vs.3-12)
2 Petr.3	“DE dag van de Heer” (vs.10), “de van God dag” (vs.12)	“goddeloze mensen” (vs.7)
Openb.1	“s’ Heren dag” (vs.10)	Zie onder (Openb.6 en 11)
Openb.6 en 11	“de grote dag van hun toorn” (6:17)	“De volkeren”, “de doden”, “hen die de aarde [of: het land] verderven” (11:17). Gods “knechten”, de “profeten”, de “heiligen” en “allen die Zijn naam vrezen” ontvangen loon (11:17).
Openb.16	“DE dag, die grote, van DE God, de Almachtige” (vs.14)	“De [legers van de] koningen van het hele aardrijk” (vs.14), d.w.z. de <i>oikoumenee</i> , de bewoonde wereld.

Volgens het preterisme zijn er in de loop van de geschiedenis vele “dagen van de HERE” geweest. Machtige volkeren en hele wereldrijken werden daarop weggevaagd. De profeten voorzagen de vernietiging van Babel door de Meden, van Egypte door de Babyloniërs en van Juda door Nebukadnezar⁹⁶. De nieuwtestamentische uitdrukking “dag van de Heer” heeft volgens hen betrekking op de verwoesting van Jeruzalem in het jaar 70. Het is echter opvallend, dat de Bijbel niet alleen spreekt over “[een] dag van de HERE”, maar ook over “DE dag van de Heer” of “DIE dag van de HERE”. Blijkbaar zijn er in de geschiedenis vele “dagen van de HERE” geweest, maar één bepaalde dag

⁹⁶ “De ‘dag van de HERE’ heeft in de Bijbel ALTIJD betrekking op Gods oordelen over bepaalde groepen van mensen – nooit op de vernietiging van de planeet” (Meek, a.w.)

wordt in bijzondere zin aangeduid als “DE dag des HEREN”. Ook worden sommige teksten die schenen te zijn vervuld – zoals de profetieën over de val van Babylon - in het Nieuwe Testament opgevat als voorzeggingen van *toekomstige* gebeurtenissen (Openb. 18:1-19:5).

Volgens het preterisme werd het volk Israël op de “dag des HEREN” geoordeeld. Uit vele profetieën blijkt echter, dat het oordeel op die “grote dag” verder reikt dan het heilige land. Over “vele volken en machtige natiën” wordt er dan recht gesproken (Jes. 2, Matth. 25). In het gebied van Edom zullen “alle volken” met “al hun heer” te niet worden gedaan (Jes.34, Obadja). In het dal van Josafat zullen “alle volken” worden gericht (Joël). “Alle volken” zullen eens tegen Jeruzalem optrekken, waar hun plannen worden verijdeld (Zach .14).

Volgens het Nieuwe Testament zal de hele “bewoonde wereld” worden gericht, op “een dag die God heeft bepaald”. “Alle volken” zullen vóór de Messias worden verzameld wanneer Hij komt en plaatsneemt op de troon van Zijn heerlijkheid (Matth. 25:31 e.v.). Het “hele mensengeslacht” is bij dat gericht betrokken, “allen, overal” (Hand. 17:30-31). Het oordeel betreft “Jood en Griek” (Rom. 2:9). Het werk van elk gemeentelid wordt dan beoordeeld. Het oordeel betreft ook “hen die buiten zijn”, d.w.z. elke ongelovige (1 Kor. 3:13, 1 Kor. 5:13, 1 Thess. 5:3, 2 Thess. 1:8, Openb. 11:18) en zelfs alle koningen (Openb. 16:14).

Op de dag van de Heer zal er niet alleen recht worden gesproken over de levenden, maar ook over de doden. De koningin van Scheba zal dan opstaan, samen met de tijdgenoten van de Here Jezus (Matth.12:38-42, Luk. 11:29-32). De mannen van Ninevé en de inwoners van Sodom en Gomorra zullen opstaan, samen met de leiders van Israël die de Messias hebben gekruisigd (Matth. 10:15, 11:24). Alle profeten en apostelen zullen op die dag hun loon ontvangen (Openb. 11:17).

Uit zulke gegevens blijkt, dat de profetieën over de dag des HEREN in het jaar 70 niet zijn vervuld.

Wie waren de vaders, en wanneer was het begin?

Volgens het preterisme is het “voorbijgaan van de hemelen met gedruis”, doordat die “in vuur gezet worden”, en het “brandend vergaan” of “wegsmelten” van de “elementen” (2 Petr. 3:10-12), beeldspraak voor het verdwijnen van de eredienst in de tempel. Zulke Bijbelwoorden hebben betrekking op een beperkt gericht (vgl. Jes. 13:10-13; 19:1-22; 24:23; 29:3-6; 34:4; Jer. 4:23-31; Ezech. 32:7-8; Joël 2:1-10; 3:15-16; Am. 5:20; 8:8-9; Mich. 1:2-16, Nah. 1:2-6 en Zef. 1:2-18). In 2 Petr.3 zou het gaan om de

verwoesting van Jeruzalem, vanwege het verbreken van Gods verbond⁹⁷. Met “Zijn komst” (2 Petr. 3:4) is volgens het preterisme bedoeld: de verschijning van de Messias om een einde aan het oude verbond te maken.

Als dit juist was, zouden de spotters in Petrus’ tijd hebben gezegd: “Sinds de dagen van Mozes blijft alles zó als het altijd is geweest”. Maar... volgens Petrus zeiden zulke critici: “*Sinds de vaderen zijn ontslapen*, blijft alles zó [als] *van [het] begin van [de] schepping*” (2 Petr. 3:4). Om hun kritiek te begrijpen, moeten we weten wie “de vaderen” waren en wat ze verstonden onder “de schepping”.

Uit de verwijzing naar de “vaderen” blijkt, dat de spotters *Joden* waren. Dat is vanzelfsprekend, want Petrus richtte zich tot Joden in de diaspora (1 Petr. 1:1, 2 Petr. 3:1). Het Griekse woord *pateres* betekent (voor)ouders (vgl. Hand. 13:36). In sommige Bijbelteksten zijn “de vaderen” de vorige generaties (Hand. 13:32, 26:6, 28:25 en Heb. 1:1), die Gods profeten haatten en ombrachten (Matth. 23:30-33, Luk. 6:23,26; Luk. 11:47 en Hand. 7:51-52). Elders zijn “de vaderen” de Hebreeën, die uit Egypte werden bevrijd en met wie er bij de Horeb een verbond werd gesloten (Joh. 6:31, 49 en 58; Hand. 7:19, 38-39, en 44-45; Hand. 13:17, Hand. 15:10, 1 Kor.10:1-10, Hebr. 3:9 en 8:9). Maar in de meeste gevallen betekent het woord *pateres*: “de aartsvaders”, dat wil zeggen: Abraham, Izaäk, Jakob, en de twaalf zonen van Jakob (Luk. 1:17, 1:55, 1:72-73; Joh. 7:22; Hand. 3:13, 3:25, 5:30, 7:11-12, 7:15, 7:32, 22:14; Rom. 4:1-17, 9:5-7, 9:10, 11:28 en 15:8). In 2 Pet. 3:4 zou het kunnen betekenen: “onze voorouders die Gods wet ontvingen bij de berg Sinai”. Maar het ligt meer voor de hand om bij “de vaderen” te denken aan de aartsvaders. Want Petrus verwijst naar de zondvloed (2 Pet. 3:5-6), en de aartsvaders leefden kort na die vloed.

Onder “[het] begin van [de] schepping” verstaan preteristen: de sluiting van het oude verbond, maar Petrus wees op een schepping die *voorafging aan de zondvloed*. Door het woord van God “zijn de hemelen er van oudsher” en was er eens “een aarde bestaande uit water en door water” (2 Petr. 3:5). Dat scheppend woord klonk toen de Almachtige “scheiding maakte tussen wateren onder en boven het uitspansel”, en tussen “wateren onder de hemel en het droge” (Gen. 1:1-8). “De toenmalige wereld” is “door water overstroomd” en daardoor “vergaan” (2 Petr. 3:6). Niet de planeet, maar de menselijke cultuur en samenleving werden daarbij weggevaagd. Alle aardbewoners die zich niet in de ark bevonden kwamen om. De “wereld van de goddelozen” (2 Pet. 2:5) was in één klap verdwenen.

---

⁹⁷ “Maleachi 3:2-5 en 4:1-5 verbindt “vuur/brand” met de verwoesting van Jeruzalem in het jaar 70, wat door Mattheüs 3:7, 11, 12; 11:13-16; 13:49-50; 22:7; enz. wordt bevestigd. Het brandpunt van het grote oordeel, dat in het Nieuwe Testament was aangekondigd, lag bij het Jodendom in de eerste eeuw (Mattheüs 16:27-28; 21:40-45; 23:29-39; 24:1-3, 34; 26:64, etc.)—niet duizenden jaren later” (Meek, a.w.).

Uit het tekstverband van 2 Petr. 3:4 blijkt, dat het woord “schepping” niet mag worden opgevat als de sluiting van het oude verbond. Het betreft een schepping, waarbij “de hemelen”, “de wateren” en “de aarde” tot stand kwamen. Spotters stelden vast dat God het aardse bestel sinds de tijd van de aartsvaders ongemoeid had gelaten, maar volgens Petrus zou Hij de wereld toch eens gaan oordelen.

De Here Jezus had Zijn discipelen geleerd: “Zoals de dagen van Noach, zó zal de komst van de Zoon des mensen zijn” (Matth. 23:37, Luk. 17:26). Petrus sloot zich bij dat onderwijs aan (2 Petr. 3:5-7). Wie vindt dat het gepraat over het oordeel maar eens moet ophouden, aangezien alles al duizenden jaren hetzelfde blijft, heeft vergeten dat de vorige wereld met een zondvloed is geëindigd. Ook de huidige wereld zal eindigen met een gericht over de mensheid. Niet meer door water, maar door de verschijning van de Rechter, in reinigend en louterend vuur (Mal. 3:2-3). De Messias zal “het aardrijk oordelen in gerechtigheid” (Hand. 17:31, 2 Thess. 1:8).

Wat zei de profeet Jesaja over de nieuwe aarde?

Volgens het preterisme heeft de uitdrukking “nieuwe hemelen en een nieuwe aarde” (2 Petr. 3:13) betrekking op het leven van Gods volk onder de genade. Met de “tegenwoordige hemelen en de aarde” die werden bewaard tot de dag van het oordeel (2 Petr. 3:7) zou zijn bedoeld: “het Mozaïsche verbondssysteem, dat over de gelovigen heerste”. De “werken der wet”, die met dat verbond samenhangen, gingen in het jaar 70 als “hout, hooi en stoppels” in vlammen op⁹⁸.

Petrus trok echter een parallel tussen de “toenmalige wereld” die werd overstroomd door water (2 Petr. 3:6) en de “tegenwoordige hemelen en de aarde”, die zijn “opgespaard voor het vuur” (2 Petr. 3:7). Zoals ten tijde van de zondvloed de hele mensheid door God geoordeeld werd, zo zal God ook in de toekomst de hele bewoonde wereld (Gr. *oikoumene*) oordelen (Hand. 17:31, vgl. Hand. 10:42, Joh. 5:27-29, Matth. 24:37-39 en Matth. 25:31-46). Als met “de tegenwoordige hemel en de aarde” (2 Petr. 3:7) de wet en het oude verbond waren bedoeld, dan had Petrus geen parallel kunnen trekken tussen de toenmalige wereld die werd “overstroomd door water” en de tegenwoordige wereld die wordt bewaard tot de dag van de Heer. De tegenwoordige wereld zou dan immers niet bij de zondvloed zijn begonnen, maar bij de berg Sinai. En de tegenwoordige wereld zou dan niet de hele mensheid omvatten, maar alleen het volk Israël. Uit de parallel die Petrus trekt tussen de wereld vóór de zondvloed en de “tegenwoordige wereld” blijkt, dat de preteristische duiding van het begrip “wereld” niet klopt.

Petrus ontleende zijn verwachting van “nieuwe hemelen en een nieuwe aarde” (2 Petr. 3:13) aan het boek Jesaja (Jes. 65:17, 66:22). Op de nieuwe aarde, die deze profeet aankondigde, zijn er nog zondaars en is de dood er nog. Er staat immers geschreven:

---

⁹⁸ Aldus Anne Salomons, in: *De hemel en de aarde*, op zoekdewaarheid.nl]

“Daar zal niet langer een zuigeling zijn, die slechts weinige dagen leeft, noch een grijsaard, die zijn dagen niet voleindigt, want de jongeling zal als honderdjarige sterven, zelfs de zondaar zal eerst als honderdjarige door de vloek getroffen worden” (Jes. 65:20).

Op de nieuwe aarde worden er huizen gebouwd en bewoond, er worden wijngaarden geplant en er wordt geoogst (Jes. 65:21 e.v.). Er wordt dan ook nog steeds zending bedreven (Jes. 66:19). Uit zulke profetieën blijkt, zo zeggen preteristen, dat onze planeet op “de dag van het oordeel” (2 Petr. 3:7) niet wordt vernietigd⁹⁹. En in dat opzicht hebben ze gelijk.

Maar de gedachte, dat met “nieuwe hemelen en een nieuwe aarde” niets anders is bedoeld dan “leven onder de genade” is onjuist. Vóór het jaar 70 waren wie in Christus geloofden al niet meer onder een wet, maar onder de genade (Rom. 6:14, 10:4). En Jesaja sprak over een wereld waarin de burgers van het heilige land net zo oud worden als de bomen (Jes. 65:22). Een honderdjarige zal op de nieuwe aarde nog worden beschouwd als een “jonkie” (Jes. 65:20). Dreiging of gevaar is daar voorgoed uitgebannen, want “men zal geen kwaad doen noch verderf stichten op gans Mijn heilige berg, zegt de HERE” (Jes. 65:25). De nieuwe hemelen en de nieuwe aarde worden gekenmerkt door andere verhoudingen dan er in de tegenwoordige wereld heersen, en zijn dus nog niet verschenen.

Wat de Hebreeënbrief zegt over de elementen

Volgens het preterisme betekent het “brandend vergaan” en “wegsmelten” van de elementen (2 Pet. 3:10,12), dat de tempel in Jeruzalem zou worden verwoest. Het Griekse woord *stoicheia*, dat met “elementen” is vertaald heeft in de Bijbel dikwijls betrekking op de voorschriften van de wet (Gal. 4:3, 9; Kol. 2:8, 20-23; Hebr. 5:12-13)¹⁰⁰.

In Gal. 4:3 is “onder de elementen van de wereld” inderdaad een parallel van “onder [de] wet”. Wie “onder de elementen van de wereld” is, is nog een onmondig kind of een slaaf, maar wie door Christus is vrijgekocht, is een volwassen zoon. En in Gal. 4:9-11 betekent de uitdrukking: “de zwakke en arme elementen”: het onderhouden van

---

⁹⁹ “De [beeld]spraak over de nieuwe hemel en de nieuwe aarde is ook te vinden in Jesaja 65-66 en Openbaring 21. In deze passages zien we dat God zijn vijanden oordeelt, maar de menselijke geschiedenis gaat verder ... (Jesaja 66: 19-24; Openbaring 22:15) ... Bij de nieuwe hemel en de nieuwe aarde gaat het dus niet letterlijk om de vernietiging van de planeet, maar om het nieuwe verbond” (Meek, a.w.).

¹⁰⁰ “Het Griekse woord voor de “elementen” (die “brandend zouden vergaan”) is STOICHEION. Overall elders in het Nieuwe Testament waar dit woord wordt gebruikt heeft het betrekking op de “elementen” van het OUDE VERBOND, niet op fysieke zaken” (Meek, a.w.).

“dagen en maanden, tijden en jaren”, dat wil zeggen: het in ere houden van een godsdienstige kalender. Het ritueel van de besnijdenis behoort tot de “elementen van de wereld” (Kol. 2:18), evenals voorschriften aangaande “eten en drinken”, “feesten, nieuwe maansdagen en sabbatten”, en ceremoniële reinheid (“raak niet en smaak niet en roer niet aan”). Voor christenen zijn zulke “elementen” niet langer van toepassing, want die zijn met Christus gestorven (Kol. 2:16-23).

In de Bijbel heeft het woord *stoicheia* echter niet *altijd* de betekenis van “wetsvoorschriften”. Het Griekse woord *stoicheion* betekent “de eerste uit een reeks”, het “principe” waarop de hele reeks gebaseerd is. Letters zijn de “elementen” van geschreven tekst, en klanken de “elementen” van het gesproken woord. Iedere menselijke vaardigheid berust op bepaalde basisprincipes. In de brief aan de Hebreëen wordt er gesproken over “de elementen (Gr. *stoicheia*) van het begin van de uitspraken van God” (Heb. 5:11). De brief bespreekt “het woord van het begin van Christus” (Heb. 6:1), dat wil zeggen: het eerste onderwijs, of basisonderwijs aangaande de Messias. Tot die “elementen” behoren: “bekering van dode werken”, “geloof in God”, “een leer van reinigingen” (Gr. *baptismoon*, d.w.z. “wassingen” of “dopen”), “handoplegging”, “opstanding van doden” en “een eeuwig oordeel” (Heb. 6:1-2). Bekering, geloof, reiniging van zonden, ontvangst van heilige Geest, opstanding en een eeuwig oordeel zijn ook voor ons nog van belang. Het zijn de eerste beginselen van het onderwijs aangaande de Messias. Wie het werk van de Messias wil begrijpen, moet van dit basisonderwijs op de hoogte zijn.

Wanneer “de elementen” brandend zullen wegsmelten (2 Petr. 3:10,12), zullen er “eerste dingen” voorbijgaan (vgl. Openb. 21:1,4). Wat die “eerste dingen” zijn, moet blijken uit het tekstverband. Volgens Petrus is de “eerste aarde” een wereld, waarin “goddeloze mensen” de overhand hebben (2 Petr.3:7). Maar op de “nieuwe aarde” zal “gerechtigheid wonen” (2 Petr. 3:13). Op dit moment zijn de elementen nog niet weggesmolten, want de meeste mensen houden met God geen rekening.

Het woord “waar” in 2 Petr. 3:13 is een meervoud (Gr. *en hois*). “Waar” of “waarin” heeft dus zowel betrekking op “hemelen” als op “aarde”. Volgens Petrus is er niet alleen op de tegenwoordige aarde, maar ook in de tegenwoordige *hemelen* sprake van goddeloosheid. Omdat er kwade geesten in de hemelen huizen, hebben gelovigen te strijden met “geestelijke [machten] van de boosheid in de hemelse [gewesten]” (Efe. 6:12). Zulke machten beïnvloeden het wereldgebeuren, het zijn “wereldbeheersers van deze duisternis” (Efe. 6:12), Ze staan onder leiding van “de geest van de eeuw, de overste van de macht der lucht” (Efe. 2:2). Wanneer de “tegenwoordige hemelen en de aarde” plaats maken voor “nieuwe hemelen en een nieuwe aarde”, zal er aan de heerschappij van deze machten een einde komen. Vanaf dat moment zal er niet alleen op aarde, maar ook in de hemelen gerechtigheid wonen.

Tijdens de zondvloed kwamen de “goddeloze mensen” om, maar Noach en zijn gezin werden gespaard om de “nieuwe aarde” te bevolken (vgl. 2 Petr. 3:5). Petrus kondigt een oordeel aan, waarbij de goddeloze mensen opnieuw zullen “ondergaan” (2 Petr. 3:7), terwijl de rechtvaardigen de aarde zullen beërven (2 Petr. 3:13, vgl. Mat. 5:5). De Bijbel zegt, dat bij de komst van Christus “de toekomstige eeuw” zal aanbreken, een nieuw tijdperk met volstrekt andere verhoudingen (Matth. 24:3). De tegenwoordige “boze eeuw” wordt dan afgesloten (Matth. 13:40, 49). De conclusie van het preterisme, dat de menselijke geschiedenis niet ophoudt wanneer de elementen wegsmelten, is terecht.

De dag van de Heer duurt duizend jaar

Volgens preteristen kan de spreuk: “Eén dag is als duizend jaar en duizend jaar als één dag” (2 Petr. 3:8) niet letterlijk zijn bedoeld, want dan zou de Bijbel leren dat een dag hetzelfde is als een millennium (en dat is onzin). Het getal duizend is volgens hen een symbool van volmaaktheid. Toen Petrus zijn brief schreef, stonden de verwoesting van de stad Jeruzalem en de tempel voor de deur. In één dag zou het oude verbond verdwijnen, en er zou een volmaakt nieuw verbond van kracht worden ¹⁰¹.

Petrus schreef echter niet, dat “één dag hetzelfde is als duizend jaar”. Hij zei, dat “één dag **bij [de] Heer** is als duizend jaar”, en dat bij **Hem** “duizend jaar is als één dag”. Dat één dag bij de Heer is als duizend jaar betekent volgens de apostel dat Hij in geen enkel opzicht talmt met de vervulling van Zijn belofte. Hij vertraagt die zelfs niet één dag (2 Petr. 3:9). En dat duizend jaar bij Hem is als één dag betekent dat Hij ontzaglijk veel geduld heeft met Zijn volk, omdat Hij “niet wil dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen” (2 Petr. 3:9). De Schepper kent het einddoel en houdt dit voor ogen. Het tijdsinterval dat nodig is om dat doel te bereiken, betekent voor Hem niets. Waarop Petrus liet volgen: “Maar [de] dag van [de] Heer zal komen als een dief...” (2 Petr. 3:10). Uit de gedachtegang van de apostel blijkt, dat met de éne dag die is als duizend jaar de “dag **van [de] Heer**” is bedoeld.

Een lied van Mozes

Petrus ontleende zijn spreuk over de dag van de Heer aan Psalm 90, een lied van Mozes. Daar staat geschreven:

“Want duizend jaren zijn in Uw ogen als de dag van gisteren, wanneer hij voorbijgegaan is, en als een nachtwake” (Psa. 90:4)

---

¹⁰¹ “Eén dag is als duizend jaar” is niet letterlijk bedoeld, want dan zou het onzin zijn... De tekst kan niet betekenen dat een korte tijd een lange tijd is. “Duizend” wordt in de Bijbel dikwijls gebruikt als beeldspraak voor volkomenheid. Petrus zegt dat er spoedig een volmaakt verbond zou komen” (Meek, a.w.).

De Schepper gaat op een wonderlijke manier met “mensenkinderen” (Hebr. “zonen van Adam”) om. Hij “spoelt hen weg”, ze “vergaan door Zijn toorn”, ze worden “verdelgd” door Zijn grimmigheid (Psa. 90:7). Hij doet de sterveling “wederkeren tot stof” (Psa. 90:3). De Israëlieten in de woestijn mochten het beloofde land niet binnengaan, omdat ze God niet op Zijn woord hadden geloofd. Vrijwel die hele generatie kwam om. Maar Psalm 90 is ook van toepassing op de mensheid. Alle mensen derven de heerlijkheid van God, omdat de eerste mens zijn Maker heeft gewantrouwd. Mozes bezong het lot van “de sterveling” (Psa. 90:3) en van elke menselijke generatie (Psa. 90:1).

Het leven van een mens is te vergelijken met het hazenslaapje van iemand die zich ‘s morgens nog even omdraait, of met een zaailing die vroeg in de ochtend opschiet maar in de avond al is verdord (Psa. 90:5-6). Het is als een gedachte (Psa. 90:9). Het is in een ogenblik voorbij (Psa. 90:10). De mens “vliegt heen” (Psa. 90:10). In zeventig of tachtig jaar is het met hem afgelopen (Psa. 90:10).

Maar volgens Psalm 90 zal de Schepper óók eens zeggen: “Keert weder, gij mensenkinderen!” (vs.3). Dat zou kunnen betekenen: “Terug, naar het stof!”. Maar in de psalm lopen hoofdzin en bijzin niet helemaal parallel. In de hoofdzin staat er een *enkelvoud*: God doet “de sterveling” wederkeren tot het stof. Tegen de eerste mens heeft Hij gezegd: “Stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren” (Gen. 3:19). Maar in de bijzin staat er een *meervoud*. De Schepper zegt tegen al Adams nakomelingen: “Keert weder, gij zonen van Adam!” Op zekere dag zal God tegen dat uitgebreide nageslacht zeggen: “Kom terug!” Dat betekent: “Kom weer tevoorschijn”, want “De HERE *doodt en doet herleven*, Hij doet naar het dodenrijk *neerdalen* en daaruit *opkomen*” (1 Sam. 2:6).

De rechtvaardige Job heeft eens verzucht:

“Och, of Gij mij in het dodenrijk wildet versteken,
mij verbergen, totdat Uw toorn geweken was;
dat Gij mij een tijd steldet en weer aan mij dacht.
Als een mens sterft, zou hij herleven?
Dan zou ik hoop hebben al de dagen van mijn zware dienst,
totdat mijn aflossing zou komen.
Gij zoudt roepen en ik zou U antwoorden,
naar het maaksel Uwer handen zoudt Gij verlangen.
Dan zoudt Gij, al teldet Gij mijn schreden,
geen zonde bij mij waarnemen,
mijn overtreding zou in een buidel verzegeld zijn,
en mijn ongerechtigheid zoudt Gij toepleisteren” (Job 14:13-17)

God roept de dingen die niet zijn alsof ze zijn (Rom. 4:17). Door Zijn woord worden de gestorvenen levend. Psa. 90, Job 14 en 1 Sam. 2 hebben betrekking op de „hoop van Israël“: de opstanding van de doden (vgl. Jes. 26:19, Ezech. 37:12-13, Dan. 12:2, Hand. 23:6, 24:15, 24:21, 26:6-8, 26:22-23). Vanwege die hoop durfde Mozes te pleiten:

“Keer weder, o Here! Hoelang nog?, en ontferm U over Uw knechten.
Verzadig ons in de morgenstond met Uw goedertierenheid,
opdat wij jubelen en ons verheugen al onze dagen.
Verheug ons naar de dagen waarin Gij ons hebt verdrukt,
naar de jaren waarin wij onheil hebben gezien.
Laat Uw werk aan Uw knechten openbaar worden,
en Uw heerlijkheid over hun kinderen;
de liefelijkheid van de Here, onze God, zij over ons,
en bevestig Gij het werk onzer handen over ons,
ja, het werk onzer handen, bevestig dat” (Ps. 90:13-17)

Dat God het oordeel uitstelt omdat Hij de bekering van Zijn schepselen op het oog heeft, leidde Petrus (2 Petr. 3:9) af uit Psalm 90:12, waar staat: “Leer ons zó onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen”. En zoals de psalmdichter smeekte: “Keer weder, o Here! Hoelang nog?” (Psa. 90:13), zo zagen de apostelen uit naar de komst van de Messias en baden: “Kom, heer Jezus!” (Openb. 22:20).

De “belofte” waarover Petrus spreekt (2 Petr. 3:4,9,13) is, zo blijkt uit Psalm 90, niet de belofte van een nieuw verbond, maar de belofte van de opstanding. De “kostbare en zeer grote beloften” die God ons heeft gegeven houden in, dat wij “deelgenoten worden van de goddelijke natuur” en zullen “ontkomen aan het verderf dat door begeerte in de wereld is” (2 Petr. 1:4). We zullen zondeloos en onsterfelijk worden.

Opnieuw: de dag van de Heer

In de Bijbel heeft het woord “dag” normaliter betrekking op de duur van het daglicht (Gen. 1:5), dus op een periode van 12 uur (Joh. 11:9). Maar wanneer het woord “dag” via een tweede naamval met een ander zelfstandig naamwoord is verbonden, heeft het betrekking op een tijdperk. We vinden in het Nieuwe Testament de uitdrukkingen “[de] dag van [de] behoudenis” (2 Kor. 6:2), “[de] dag van de mens” (1 Kor. 4:3), [de] dag van [de] toorn (Rom. 2:5, Openb. 6:17) en “[de] dag van [de] Heer” (Hand. 2:20, 1 Thess. 5:2, 2 Thess. 2:2, 2 Pet. 3:10, Openb. 1:10). In zulke gevallen gaat het om een tijdperk dat veel langer duurt dan één kalenderdag.

De discipel Johannes werd “in de geest” verplaatst naar “’s Heren dag” (Openb. 1:10), dat wil zeggen: de “dag van de Heer” (Openb. 6:17 en 11:17-18). In het boek waarin hij verslag deed van zijn ervaringen, zegt Johannes zes keer dat die “dag” duizend jaren zal

duren (Openb. 20:2,3,4,5,6,7). Daaruit blijkt dat we de spreuk: “Eén dag is bij de Heer als duizend jaar en duizend jaar als één dag” (2 Petr. 3:8) volstrekt letterlijk mogen nemen. De dag van de Heer duurt duizend jaar.

Samenvatting

1. Het preterisme leert dat de aarde en de hemellichamen altijd zullen blijven bestaan. Men beroept zich op Psalm 78:69, 104:5 en 148:3-6, en Pred. 1:4. De Hebreeuwse uitdrukking *le olam va'ed*, die in deze teksten voorkomt, betekent echter niet: “voor eeuwig en altoos”, maar: “voor de eeuw en verder”, dat wil zeggen: gedurende beide toekomstige eeuwen. De Griekse uitdrukking *tou aionos toon aionoon* (Efe. 3:21) betekent ook niet: “van alle eeuwigheid”, maar: “van de eeuw der eeuwen”, de grootse finale van de geschiedenis. Het denkbeeld dat de huidige hemel en aarde altijd zullen blijven bestaan is on-Bijbels (Jes. 65:17, 66:22; 2 Petr. 3:13, Openb. 21:1).
2. Volgens het preterisme was het “einde der tijden” in Petrus’ tijd aangebroken (1 Petr. 1:18-20). Maar de uitdrukking “in het laatste van de tijden” (1 Petr. 1:20) betekent: “uiteindelijk” en heeft betrekking op het eind van de tijdperken die er zouden verlopen tot aan de slachting van het Lam Gods. Van elk vergankelijk ding is “het einde nabij” (1 Petr. 4:7). Dat kon niet alleen in de eerste eeuw worden gezegd, maar ook nu.
3. Volgens het preterisme was de verwoesting van Jeruzalem de vervulling van alle profetieën aangaande “de dag van de Heer”. In de Bijbel heeft DE dag van de Heer echter betrekking op de mensheid. Op die dag zal de hele “bewoonde wereld” worden gericht (Hand. 17:30-31) en zullen alle doden opstaan (Openb. 20).
4. Volgens het preterisme kwam er aan de wet een einde, toen de hemelen “voorbijgingen met gedruis” (2 Petr. 3:10). Maar Petrus wees op de zondvloed (2 Petr. 3:6) en de aartsvaders (2 Petr. 3:4), niet op de berg Sinäi. Met de “tegenwoordige hemelen en de aarde” (2 Petr. 3:7) doelde hij op de wereld die na de zondvloed ontstond.
5. Volgens het preterisme betekent de komst van “nieuwe hemelen en een nieuwe aarde” (2 Petr. 3:13) dat het juk van de wet van Gods volk is afgenomen en dat Gods kinderen voortaan mogen leven onder de genade. Volgens de Schrift is de nieuwe aarde echter een wereld, waarin mensen honderden jaren oud worden en waarin niemand nog enig kwaad zal doen (Jes. 65:20,22,25).

6. Volgens het preterisme zijn de “elementen” die vergingen (2 Petr. 3:10): de voorschriften van Mozes betreffende de eredienst. Het Bijbelwoord heeft echter betrekking op de tegenwoordige hemelen en de aarde, waarin kwade machten huizen, “de eerste dingen” uit Openb. 21:1 en 4.
7. Volgens het preterisme slaat: “één dag is bij de Heer als duizend jaar en duizend jaar als één dag” (2 Petr. 3:8) op de belofte van een volmaakt, nieuw verbond. Petrus ontleende deze woorden echter aan Psa. 90:4, waar wordt gesproken over de belofte van de opstanding.
8. Het preterisme onderwijst terecht, dat de wereld op de “dag van het oordeel” (2 Petr. 3:7) niet zal vergaan. De huidige wereldbeheersers (op aarde en in de hemelen) zullen dan hun macht verliezen en er zullen nieuwe hemelen en een nieuwe aarde verschijnen, waar gerechtigheid woont.

* * * * *

